

ZOMERZUCHTEN

**(WAT WE DEDEN,
EN NIET LATEN KONDEN)**

ISMAEL

UITGEVERIJ KWALITEIT

© Ismael

Auteur: Ismael

Design Osbourne Cox

Redactie Uitgeverij Kwaliteit

Het heeft me allemaal een oneindig plezier gegeven.

Graaf de Valmont

TIRZA

Joden en Palestijnen, om te zeggen dat ze fundamenteel in conflict zijn is een grof, grotesk overstatement. Maar deze Palestijnse Casanova kwam dat elkaars contrapunt en tegenvoeter zijn zelfs tegen bij een van de meest gewoon en aardse handelingen. Gedankt Tirza. Dame in kwestie was een heerlijke Joodse trut en tien jaar ouder, vijf-en-veertig minstens en daarenboven twee koppen groter.

Voor promotiewerk van een zonderlinge uitgever – een Arabische man die meer tijd in het rookhok doorbracht dan achter zijn bureau – werden we naar

Ramallah gestuurd. Ramallah was in 1984 nog open en zelfs voor een Palestijnse romanschrijver als mezelf relatief toegankelijk; het culturele leven bloeide ondanks politieke onrust. Tirza had de organisatie van de tournee in handen, maar tijdens mijn hele voordracht in het cultureel centrum, waar jonge dichters op plastic stoelen hun eerste coupletten prevelden, richtte ze niet één keer de volgspect op me. Neen—ze lag in de technische cabine luisterrijk te snurken. Het had een waarschuwing moeten zijn over haar vermogen met arak wel raad te weten. En er zou eens een diepteonderzoek moeten komen om te verklaren hoe een vrouw die midden in mijn zinnen lag te ronken, nog altijd in staat was om, met een achteloos wiegen van haar heupen, mijn gemoed in vuur te zetten – alsof de heuvels rond Nablus in bloei stonden.

Een van haar dochters kan in deze zinderende herinnering trouwens niet ontbreken. Bij haar geboorte kreeg die een paar ontwapenend blote billen wangen mee en een blik die dommig scheen, maar die mij, meer nog dan een aarden kruik vol ingemaakte uien op een stoffige markt in Hebron, een fikse fysieke honger bezorgde. Maar ze hing toentertijd aan de arm van een ballonvaarder uit Tel Aviv die – uitgerekend – mijn voornaam droeg. Die

ontdekking deed mij pijnlijk beseffen dat ik mijn eigen amour voor de blote billen wangen beter kon laten varen.

Na de verstoorde leesbeurt slenterden Tirza en ik wrokkig door de nacht. Althans ik. Ze vergezelde me, was het plan, tot in mijn logement – een stoffige kamer boven een bakkerij, waar zelfs de foto van Arafat hing—totdat ons omsingelde schuchter gemeentelicht, dat amper zicht gaf aan de grijze keien van een spectaculair sloom plein. Althans zo wil de herinnering. Rijtje stalkende taxi's links. Schimmige minaret achter ons keek toe, toen adembenemend een atmosferische druk uit de wet van Boyle, de gepikeerde heer ertoe dwong, het was heus met Krav Maga vechttechniek, het wispelturig uiteind van zijn urineweg doorheen een spijkerbroek rits te prutsen, teneinde dat deel van hemzelf – dat een eigen leven leek te leiden – even snel een ommetje te laten maken.

Vrijwel meteen spoot, over het vergeelde marktplein van Ramallah, tussen de gebarsten keien die ooit door Ottomaanse handen waren neergelegd, een ferme straal. Strafbaar? Zeker. Maar die pronte water ballade deed mijn gekwetste gemoed goed; ik was trots.

En edelachtbare, laat me niet te vroeg mezelf verschonen of vrijpleiten: ik kan me nog altijd niet voorstellen dat ik het was. Maar het klinkt nog raarder dat Tirza — de trut — zelf het voorstel deed; hoe ook, op uitdagende toon klonk toen: ‘Doen we een wedstrijdje ver pissen?’

Daar, onder flikkerend straatlantaarns en het zachte brommen van een muezzin in de verte, trok Tirza met een plechtig gebaar haar strakke linnen broek naar beneden. Haar dijen waren maanlicht bleek, en neerhurkend, zoals een bedevaartganger bij de Rotskoepel, begon ze zich te concentreren. Geen gebed, geen lied, geen mystieke verzen — alleen een diepe, bijna steriele stilte volgde, terwijl mijn blokfluit van schrik monomaan monter werd.

Let wel. Tot zover was mijn eigenste loensend ogenpaar een geloofwaardige guitige, tot zover liep mijn waarneming geen gevaar iets werkelijks te loochenen, noch de waarheid laakbaar te dienen. Maar toen ging het in die zin niet mis te verstaan mis en bevangt twijfel me nog steeds over de onder de schedel opgeslagen informatie; want tussen de blanke benen van het in donker leer getooide silhouet van Tirza, en tussen vandaan haar schaamstreek (wat een rotstreek!) schoot recht naar voren de hele Gaza spuitgasten fanfare en

brandweermannen pappen en nathouden bende en perste Tirza uit haar poentje, zoals ze dat orgaan in tropische windstreken noemen, subliem roterend en royaal een ongenaakbare Niagara regenstraal; gul glinsterend met een diameter van zeker vijf kuub; en suizend met een wijde boog doorheen zomaar naar ozon geurend avondluchten en leek kortstondig toen in heiige atmosferen stil te staan en te blijven hangen en terwijl een nachtelijke wind het vochtige gebed op het plein bijviel; reikte Tirza's straal inmiddels zeventien meter, en stortte toen neer op de verweerde stenen, alsof de zee zich bedacht en Palestina weer terugnam.

Het zal duidelijk zijn; mijn gedruppel werd ernaast gezet een hors concours gênant, bleu, blasé irritante soort irrigatie plasje.

Nog dit om misverstanden te voorkomen; we hadden die nacht in het logement, ook platonisch, voor seks geen druppel meer over. Althans ik niet.